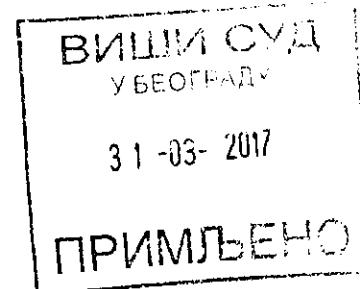

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 1418/2016
Дана 28.02.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Верољуба Цветковића, председника већа, Татјане Вуковић, Бојане Пауновић, Милене Рашић и Снежане Димитријевић, чланова већа, са самосталним саветником Богданом Јанковићем, записничарем, у кривичном поступку против окривљеног Ненада Грујовића и др, због кривичног дела тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 4 Кривичног законика у вези члана 33 Кривичног законика и др, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, окривљеног Ненада Грујовића и његових бранилаца, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, адвоката Милете Чогурића и адвоката Александра Поповића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К.бр.933/14 од 22.03.2016. године, у седници већа одржаној дана 31.01.2017. године, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, а у присуству бранилаца окривљеног Ненада Грујовића, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић и адвоката Милете Чогурића, и браниоца окривљеног Владимира Станића и Бранислава Андрића, адвоката Немање Васиљевића, те браниоца окривљеног Бранислава Андрића, адвоката Мирослава Граовца, након већања и гласања дана 28.02.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, окривљеног Ненада Грујовића и његових бранилаца, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, адвоката Милете Чогурића и адвоката Александра Поповића, а пресуда Вишег суда у Београду К.бр.933/14 од 22.03.2016. године, ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр.933/14 од 22.03.2016. године, у ставу I окривљени Ненад Грујовић оглашен је кривим због извршења кривичног дела разбојништва из члана 206 став 2 у вези става 1 у вези члана 33 КЗ-а, па је осуђен на казну затвора у трајању од 10 (десет) година, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору почев од 06.07.2017. године до 10.09.2015. године као и време проведено на издржавању мере забране напуштања стана од 15.01.2016. године до 22.03.2016. године. На основу одредбе члана 91 и 92 КЗ-а од окривљеног Ненада Грујовића је одузета имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела и то новац у износу

од 4.003.000,00 динара те је окривљени обавезан да наведени износ уплати у корист буџета Републике Србије у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде. На основу члана 258 став 4 ЗКП представник породице покојног оштећеног [REDACTED] је за остварење имовинскоправног захтева према окривљеном Ненаду Грујовићу упућен на парнични поступак. На основу члана 261 и 264 став 1 ЗКП окривљени Ненад Грујовић је обавезан да суду накнади трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем. У ставу II окривљени Владимир Станић и окривљени Бранислав Андрић, су на основу одредбе члана 423 тачка 2 ЗКП ослобођени од оптужбе да су као саизвршиоци извршили кривично дело тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 4 у вези члана 33 КЗ-а, а окривљени Владимир Станић и кривично дело изазивање опште опасности из члана 278 став 3 у вези става 1 КЗ-а. На основу члана 258 став 3 ЗКП представник породице оштећеног [REDACTED] је за остварење имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак. На основу члана 265 став 1 ЗКП трошкови кривичног поступка у овом делу падају на терет буџетских средстава суда. У ставу III пресуде на основу члана 422 тачка 3 ЗКП према окривљеном Ненаду Грујовићу, Владимиру Станићу и Браниславу Андрићу одбијена је оптужба да су извршили кривично дело неовлашћено коришћење туђег возила из члана 213 став 2 у вези члана 1 КЗ-а у вези члана 33 КЗ-а и кривично дело фалсификовање исправе из става 1 КЗ-а у вези члана 356 став 1 тачка 5 у вези члана 355 став 1 КЗ-а у вези члана 33 КЗ-а. На основу члана 265 став 1 ЗКП одређено је да трошкови кривичног поступка у овом делу падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине пресуду Вишег суда у Београду К.бр.933/14 од 22.03.2016. године и сходно члану 449 став 1 ЗКП закаже нови претрес на коме ће одредити године и сходно члану 449 став 1 ЗКП закаже нови претрес на коме ће одредити вештачење преско вештака трасолога који ће у свом налазу и мишљењу одговорити на постављена питања, након чега ће окривљене Ненада Грујовића, Владимира Станића и Бранислава Андрића огласити кривим због извршења кривичног дела тешко убиство у саизвршилаштву из члана 114 став 1 тачка 4 у вези са чланом 33 КЗ-а, а окривљеног Владимира Станића и за извршење кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278 став 3 у вези са ставом 1 КЗ-а, након чега ће окривљене осудити на казне по закону;

-окривљени Ненад Грујовић, из свих законом предвиђених разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи пресуду Вишег суда у Београду К.бр.933/14 од 22.03.2016. године тако што ће донети ослобађајућу пресуду;

-браниоци окривљеног Ненада Грујовића, адвокати Зора Добричанин Никодиновић, Миле Чогурић и Александар Поповић, због због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичној санкцији и осталим одлукама, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи пресуду Вишег суда у Београду К.бр.933/14 од 22.03.2016. године и окривљеног Ненада Грујовића

применом одредбе члана 423 тачка 2 ЗКП ослободи од оптужбе или да отвори претрес пред другостепим судом, изведе потребне доказне радње и након тога окривљеног Ненада Грујовића ослободи од оптужбе за кривично дело које је предмет овог поступка, а да о седници другостепеног суда буду обавештени окривљени Ненад Грујовић и његови бранчиоци.

Одговоре на жалбу поднели су:

Бранчиоци окривљеног Ненада Грујовића, адвокат Зора Добрчанин Никодиновић, адвокат Миле Чогурић и адвокат Александар Поповић су у одговору на жалбу предложили да се жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду одбије као неоснована, а да се уважи жалба бранилаца окривљеног Ненада Грујовића, као и да окривљени и његови бранчиоци буду обавештени о седници већа.

Бранилац окривљеног Владимира Станића, адвокат Драгослав Огњановић са предлогом да се жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, одбије као неоснована, и да се у целини потврди пресуда Вишег суда у Београду К.бр.933/14 од 22.03.2016. године;

Бранилац окривљеног Бранислава Андрића, адвокат Мирослав Граовац са предлогом да се жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду у односу на окривљеног Бранислава Андрића, одбије као неоснована, и да се потврди пресуда Вишег суда у Београду К.бр.933/14 од 22.03.2016. године, а да се на јавну седницу позове бранилац окривљеног Бранислава Андрића адвокат Мирослав Граовац

Бранилац окривљеног Владимира Станића и Бранислава Андрића, адвокат Немања Васиљевић са предлогом да се жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, одбије као неоснована, и да се у целини потврди пресуда Вишег суда у Београду К.бр.933/14 од 22.03.2016. године, а да се на јавну седницу позову окривљени Владимир Станић и Бранислав Андрић, као и њихов бранилац адвокат Немања Васиљевић.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у поднеску Ктж.бр.1455/2016 од 24.10.2016. године, предложио да се жалба јавног тужиоца усвоји, а жалбе окривљеног Ненада Грујовића и његових бранилаца одбију као неосноване и првостепена пресуда сходно члану 455 став 2 ЗКП преиначи тако што ће другостепени суд окривљеног Ненада Грујовића, Владимира Станића и Бранислава Андрића огласити кривим због кривичног дела тешког убиства из члана 114 став 1 тачка 4 у вези са чланом 33 КЗ-а а окривљеног Владимира Станића и због извршења кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278 став 3 у вези са ставом 1 КЗ-а и осудити на казне по закону.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, у смислу одредбе члана 448 ЗКП, којом приликом су бранчиоци одустали од захтева да на седници буду присутни окривљени Ненад Грујовић, Владимир Станић и Бранислав Андрић одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, а у присуству бранилаца окривљеног Ненада Грујовића, адвоката Зоре Добрчанин Никодиновић и Милете Чогурића као и бранчиоца

окривљених Владимира Станића и Бранислава Андрића, адвоката Немање Васиљевића, те браниоца окривљеног Бранислава Андрића, адвоката Мирослава Граовца, на којој је размотро списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП, у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, па је оценом жалбених навода и предлога, као и предлога из одговора на жалбу, те изјашњења Апелационог јавног тужиоца у Београду, из напред наведеног поднеска, нашао:

-жалбе су неосноване.

Поводом жалбених навода јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду да је изрека првостепене пресуде неразумљива и противречна, с обзиром да се у ставу II побијање пресуде наводе оштећени [REDACTED] и [REDACTED], док се у ставу I наводе оштећени [REDACTED] и [REDACTED]. Апелациони суд у Београду оцењује да је реч о очигледно техничкој омашици приликом израде одлуке, која не представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП.

Жалбом бранилаца окривљеног Ненада Грујовића, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, адвоката Милета Чогурића и адвоката Александра Поповића, побија се првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 1 ЗКП тако што се истиче да се побијана пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати, јер у конкретном случају полиција није обавестила ни истражног судију ни јавнот тужиоца о увиђају који је самостално извршила дана 24.03.2006. године, а како је реч о кривичном делу за које је прописана казна затвора преко 10 година то нису биле испуњење процесне претпоставке предвиђене одредбом члана 238 став 1, тада важећег ЗКП-а. Према ставу жалбе службена белешка о крим. техничком прегледу лица места Ку.бр.6535/06 се не може користи као доказ у кривичном поступку нити се на основу трагова који су у њој наведени могу одређивати остале доказне радње. У жалби се даље наводи да је првостепени суд погрешно тумачио одредбу члана 225 став 1 ЗКП, посебно имајући у виду да се ове радње само изузетно предузимају, а у смислу члана 225 став 2 ЗКП те да се не могу користити у кривичном поступку као доказна средства. Према ставу жалбе у прилог томе да увиђај није извршен у складу са ЗКП је и службена белешка Кри.бр.415/06 од 24.03.2006. године коју су сачинили заменик ОЈТ Јовановић и истражник судија Миодраг Пауновић.

Међутим, по налажењу Апелационог суда у Београду ови жалбени наводи којима се оспорава законитост предузетих крим. техничких радњи од стране припадника ОУП, су оцењени као неосновани.

Наиме, одредбом члана 225, тада важећег, ЗКП у ставу 1 је било прописано да ако постоје основи сумње да је извршено кривично дело које се гони по службеној дужности, органи унутрашњих послова дужни су да предузму потребне мере да се пронађе учинилац кривичног дела, да се учинилац или саучесник не сакрије или не побегне, да се открију и обезбеде трагови кривичног дела и предмети који могу послужити као доказ, као и да прикупе сва обавештења која би могла бити од користи за успешно вођење

кривичног поступка. Ставом 2 истог члана је било прописано да у циљу испуњења дужности из става 1 овог члана, органи унутрашњих послова могу да траже потребна обавештења од грађана; да изврше потребан преглед превозних средстава, путника и пртљага; да за неопходно потребно време ограниче кретање на одређеном простору, да предузму потребне мере у вези са утврђивањем истоветности лица и предмета; да распишу потрагу за лицем и стварима за којима се трага; да у присуству одговорног лица прегледају одређене објекте и просторије државних органа, предузећа, радњи и других правних лица, остваре увид у њихову документацију и да по потреби одузму као и да предузму друге потребне мере и радње. О чињеницама и околностима које су утврђене приликом предузимања појединачних радњи, а могу бити од интереса за кривични поступак, као и о предметима који су пронађени или одузети саставиће се записник или службена белешка.

Имајући у виду садржину цитиране законске одредбе, по налажењу овог суда органи унутрашњих послова су у конкретном случају поступали у оквиру својих законских овлашћења када су изашли на место извршења кривичног дела те када су у циљу откривања учиниоца и обезбеђења трагова извршили преглед лица места и фиксирање доказа, а о чему су сачинили службену белешку. С тога се не може прихватити жалбени навод да предметна службена белешка није сачињена у складу са одредбама тада важећег ЗКП, с обзиром да је чланом 225 став 2 ЗКП-а директно била прописана обавеза припадника полиције да приликом свог поступања сачине овакав писани акт, а што су они критичном приликом и учинили. Следом изнетог, правилно је првостепени суд одбио предлог окривљеног Ненада Грујовића и његових бранилаца да се из списка као незаконита издвоји службена белешка о криминалистичко-техничком прегледу лица места Секретаријата у Београду УКП Одељење криминалистичке технике Ку.бр.6535/06 од 24.03.2006. године са фотодокументацијом и ситуационим планом, с обзиром да је и по налажењу овог суда криминалистичко-технички преглед лица места извршен у складу са тада важећим ЗКП, те је правилно првостепени суд у смислу одредбе члана 405 ЗКП извршио увид у предметну службену белешку о криминалистичко-техничком прегледу лица места Секретаријата у Београду, УКП Одељење криминалистичке технике Ку.бр.6535/06 од 24.03.2006. године са фотодокументацијом и ситуационим планом.

Поводом жалбеног навода бранилаца окривљеног Ненада Грујовића, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, адвоката Милета Чогурића и адвоката Александра Поповића којима се истиче да је остало нејасно зашто су припадници органа унутрашњих послова после четири дана након критичног догађаја, односно 28.03.2006. године понови изашли на лице места те извршили узимање узорка са трага црвене боје налик на крв затеченог на степеништу испред улазних врата зграде Омладинских бригада којом приликом су сачинили службену белешку о криминалистичко-техничком прегледу лица места (узимање узорака Кт.бр.325/2006 од 28.03.2006. године), Апелациони суд у Београду налази да је исти неоснован, с обзиром да прописима који су важили у време извршења кривичног дела, ничим није било ограничено криминалистичко поступање надлежних органа, које је за циљ имало обезбеђење, фиксирање и прикупљање доказа.

Следом изнетог, жалбени наводи бранилаца окривљеног Ненада Грујовића, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, адвоката Милета Чогурића и адвоката Александра Поповића, којима се заступа став да сви докази који су проистекли из наведене службене белешке, представљају “плодове отровног дрвета”, с обзиром да увиђај није спроведен у складу са тада важећим процесним законом, су оцењени као неосновани, јер се у конкретном случају ни не може говорити о доказној радњи увиђаја већ је реч о поступању полиције у смислу члана 225 ЗКП-а, а које је обављено у складу са правилима струке. Сходно томе, сви фиксирани трагови, који са касније били предмет биолошких, балистичких, односно крим. техничких вештачења, су оригинално прибављени у складу са законом, те њиховим коришћењем у доказном поступку није начињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 1 ЗКП-а.

С тим у вези, службена белешка Крибр.415/06 од 24.03.2006. године коју су сачинили заменик ОЈТ Јовица Јовановић и истражни судија Миодраг Пауновић не иде у прилог жалбеном ставу да је поступање полиције било незаконито нити да су они прекорачили границе својих службених овлашћења, а на основу, тада важећег ЗКП.

Жалбени наводи бранилаца окривљеног Ненада Грујовића, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, адвоката Милета Чогурића и адвоката Александра Поповића, којима се побија првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 9 ЗКП, тако што се истиче да суд, није могао, када је већ утврдио да окривљени није извршио кривично дело тешког убиства из члана 114 став 1 тачка 4 КЗ у вези члана 33 КЗ, да истог осуди за кривично дело разбојништва из члана 206 став 2 КЗ у вези члана 33 КЗ, оцењени су као неоснован.

Наиме, по налажењу Апелационог суда у Београду, не може се сматрати прекорачењем оптужбе случај када суд изврши измену чињеничног супстрата радње извршења и то у корист окривљеног изостављајући квалификаторне чињенице и уместо њих описујући чињенице које за собом повлаче блажу чињенице правну квалификацију. Тим пре, ако се има у виду да је окривљеном Ненаду Грујовићу оптужнициом најпре стављено на терет кривично дело тешког убиства из члана 114 став 4 КЗ, које по својој радњи представља сложено кривично дело, јер поред умишљајног лишења живота, потребно је да је до тога дошло при извршењу кривичног дела разбојништва. Како у конкретном случају критичном приликом лишио живота оштећеног [REDACTED] (а у погледу чега ће бити више речи у наставку пресуде), то је правилно првостепени суд поштујући начело *in dubio pro reo*, прецизирао чињенички опис у складу са утврђеним чињеничном стањем, којом приликом није повредио идентитет оптужбе. Drugim речима, како суд није везан правном квалификацијом дела из оптужног акта, то се не могу прихватити жалбени наводи да осуда за блаже дело представља прекорачење оптужбе.

Даље, жалбени наводи бранилаца окривљеног Ненада Грујовића, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, адвоката Милета Чогурића и адвоката Александра Поповића, којима се оспорава ДНК вештачење, уз образложение да

је реч о контаминираним узорцима неподобним за даљу обраду, а којом приликом се даје верзија догађаја да је реч о подметнутим траговима, који су настали приликом туче окривљеног док је био на издржавању казне затвора, су оцењени као неосновани. По налажењу Апелационог суда у Београду, наводи којима се оспорава предметно вештачење немају упоришта у чињеничном утврђењу, јер је вештак у свом налазу и мишљењу десидно искључио могућност да су узорци били неподобни по било ком основу, те је заузeo јасан став да се узорак ДНК пронађен на лицу места подудара са узорком окривљеног Ненада Грујовића. С тога паушални наводи жалбе окривљеног и његових бранилаца којима се оспорава предметно ДНК вештачење, којом приликом се не износе конкретни разлози на основу којих би се довела у сумњу исправност предметног налаза и мишљења су без утицаја. С тим у вези околност да ли је папир на коме се налазио узорак крви био цео или му је недостајао део, није од утицаја на исправност односно на интегритет узорка, с обзиром да у анализираном материјалу, у техничком смислу, нису утврђене околности које би отежавале идентификацију носиоца спорног ДНК.

С тога и другостепени суд, супротно овим жалбеним наводима, који су већ раније били истицани у току поступка, прихвати мишљење судског вештака др Оливера Стојковића, на основу ког произлази да су анализирани биолошки трагови били у довољној количини да се може урадити чист ДНК профил, а сви анализирани узорци су били изузети, сачувани и достављени на начин који је то омогућавао и обезбеђивао успешну анализу и поуздану интерпретацију. Жалбени навод да је дошло до прекида континуитета у поступка фиксирања, прикупљања и оцене доказа, су неосновани, с обзиром да из налаза и мишљења овог вештака произлази да су трагови који су били предмет вештачења, а са којих су претходно били изузети неки делови, били подобни за ДНК анализу, јер да нису не би били приказани у налазу и мишљењу и у том случају вештаци не би дали закључак да сви ови анализирани трагови потичу управо од окривљеног Ненада Грујовића. Овде посебно треба имати у виду, да се у тренутку достављања узорака на вештачење не зна ком лицу припадају спорни трагови, те да је тек касније утврђен њихова подударност са окривљеним Ненадом Грујовићем. Следом изнетог, процесни, а касније и жалбени предлог, за вршење супервештачења у оквиру ФБИ лабораторије, је правилно оцењен као неоснован и дат у циљу одуговлачења поступка.

Апелациони суд у Београду је имао у виду и жалбени навод да је наредба којом је одређено ДНК вештачење фотокопија, али је нашао да то није од утицаја на садржину нити правилност обављеног вештачења, с обзиром да се у списима налази фотокопија не доводи у сумњу да је наредба донета од стране истражног судије као и да је потом достављена Институту, па та околност коначно, није од утицаја на правилност и законитост саме доказне радње.

Жалбама, јавног тужиоца, окривљеног Ненада Грујовића и његових бранилаца, побија се првостепена пресуда због погрешно и непотпуно

утврђеног чињеничног стања тако што се оспорава оцена суда о изведеним доказима, а с тим у вези оспоравају се и чињенични и правни закључци првостепеног суда, при чему се у жалбама износи сопствена оцена изведенних доказа другачија од оне коју је дао првостепени суд у образложењу пресуде.

Међутим, по налажењу Апелационог суда у Београду, неосновано се жалбама побија ожалбена пресуда, јер првостепени суд на основу свих изведених и правилно цењених доказа означеных у образложењу пресуде и то како појединачно тако и у међусобној повезаности, правилно и у потпуности утврдио све чињенице које су одлучне за доношење законите одлуке у овој кривичноправној ствари и за свој чињеничноправни закључак дао јасне и аргументоване разлоге које, у свему као правилне, прихвата и Апелациони суд у Београду, а који се наводима жалби не доводе у сумњу.

Супротно жалбеним наводима браниоца окривљеног Ненада Грујовића, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, адвоката Милета Чогурића и адвоката Александра Поповића, којима се оспорава оцена исказа сведока [REDACTED] а у погледу присуства окривљеног критичном приликом, Апелациони суд у Београду, налази да је првостепени суд приликом оцене сведочења, како појединачно тако и у међусобној вези са осталим доказима, односно вештачењима, дао јасне и непротивречене разлоге у погледу одлучне чињенице да је окривљени Ненад Грујовић био један од нападача. Наиме, правилно првостепени суд налази да је исказ сведока [REDACTED] у делу у којем је описао положај у којем се налазио како он тако и [REDACTED] критичном приликом на степеништу сагласан и са исказом сведока [REDACTED] који је такође naveо да су се два радника обезбеђења кретала уз степениште, један иза другог и то тако што се први кретао левом страном степеништа, гледајући у њиховом правцу кретања, а други иза њега кретао десном страном степеништа, након чега се иза стубова појавио младић са упереним оружјем у раднике обезбеђења, када су они и застали, те је прецизирао да су радници обезбеђења непосредно пре него што је један радник обезбеђења пао, а други се спуштао на степениште стајали тако како је приказано на фотографији број 5 која је сачињена приликом реконструкције критичног догађаја, с тим што је прецизирао да се радник обезбеђења који је пао налазио можда степеник ниже, а други радник се налазио иза њега нека два степеника.

Доводећи исказе ових сведока у везу са објашњењем судског вештака медицинске струке др Бранимира Александрића, у погледу положаја оштећеног правилно је првостепени суд ценио исказ сведока [REDACTED] када је нашао да је током поступка био неубедљив и несверљив у изношењу дела својих навода, при чему је у погледу битних чињеница током поступка мењао свој исказ чинећи га контрадикторним, његов исказ је у погледу битних чињеница оповргнут исказом сведока [REDACTED], а такође исказом сведока [REDACTED] па с тога исказ овог сведок није прихватио осим у деловима у којима је усаглашен са исказом сведока [REDACTED] а о чему су по налажењу другостепеног суда дати јасни и непротивречни разлози (на странама 56 и 57 побијане пресуде). С тим у вези, правилно је првостепени суд на основу потврде о привремено одузетим предметима Секретаријата у Београду, УКП II Одељење од 24.03.2006. године

као и вештачења судског вештака балистичара Милана Куњадића утврдио тачан број метака које је критичном приликом испалио сведок [REDACTED] о чему је суд дао јасне разлоге на странама 60, 61 и 62 првостепене пресуде.

У погледу утврђивања околности под којима је дошло до повређивања [REDACTED] у ожалбеној пресуди, правилно је цењен исказ сведока [REDACTED] непосредног очевица овог догађаја. Наиме, исказ овог сведока, у делу у коме описује кретање два радника обезбеђења ка улазу у пошту и појаву нападача на врху степеништа, је и по налажењу другостепеног суда у потпуности сагласан са исказом сведока [REDACTED]. С тим у вези, правилно је првостепени суд ценио исказ сведока [REDACTED] у погледу навода да је [REDACTED] био окренут леђима нападачу који је трчао са прилазне стране ка подножју степеништа те да је, након што је зачуо пуцање са своје десне стране, видео је да је [REDACTED] пao на степениште, међутим, правилно није прихватио исказ сведока [REDACTED], у овом делу, па с тога није ни утврдио да је [REDACTED] задобио повреду од које је преминуо на начин како је то описао наведени сведок, с обзиром да је овакав исказ у потпуности оповргнут обдукционим записником Института за медицинску медицину Факултета у Београду од 24.03.2006. године, те налазом и мишљењем комисије судских вештака од 10.08.2010. године те исказом судског вештака медицинске струке др Бранимира Александрића из којих доказа произлази да се улазна рана задобијене прострелине налазила у чеоном пределу, односно уз унутрашњи крај леве обрве, а излазна у левом потиљачном пределу, при чему је канал задобијене прострелине био прав и пружао се од напред ка назад и улево и представља само продужетак уздужне осе цеви оружја из којег је испаљен смртоносни пројектил, те се од стране вештака закључује да је [REDACTED] био предњом и десном страном лица – чела окренут ка устима цеви повредног оружја. Следом изнетог, правилно је првостепени суд утврдио да је [REDACTED] у оваквој позицији како је то описао сведок, није могао бити погођен са прилазне стране па у том смислу није прихватио исказ сведока Драгана Стевановића из којег произлази да је [REDACTED] у датој ситуацији када је био окренут леђима нападачу погођен од стране нападача који је трчао прилазном стазом ка подножју степеништа.

Међутим, правилно је првостепени суд прихватио исказ овог сведока у деловима у којима је његов исказ био усаглашен са исказом сведока [REDACTED] као и са другим изведенним доказима. Суд је у том смислу прихватио исказ овог сведока у делу у коме је навео да је [REDACTED] испалио пројектил са подножја степеништа, с обзиром да је такав исказ потврђен службеном белешком о криминалистично-техничком прегледу лица места са фотодокументацијом од 24.03.2006. године, писменим налазом и мишљењем комисије судских вештака од 10.08.2010. године који налаз је усмено образложен и доцуван на главном претресу а из којих доказа произлази да је први траг крви (траг број 7), а који је ДНК вештачењем утврђено да припада окривљеном Ненаду Грујовићу, пронађен на платоу изнад другог степеништа.

Надаље, супротно жалбеним наводима, којима се негира учешће окривљеног Ненада Грујић, правилно је првостепени суд на основу службене белешке о криминалистично-техничком прегледу лица места од 24.03.2006. године са фотодокументацијом, писменог налаза и мишљења Института за

судску медицину О.бр.56/06 од 06.12.2006. године комисије судских вештака у саставу др Оливера Стојковића и др Бранимира Александрића и допуне истог налаза и мишљења од 26.12.2006. године, те исказа судских вештака на главном претресу утврдио да је окривљени Ненад Грујовић био на лицу места критичном приликом.

Наиме, увидом у службену белешку о криминалистичко-техничком прегледу лица места од 24.03.2006. године са фотодокументацијом је утврђено да се прегледом лица места простора око зграде број 94 и 86 у улици Јурија Гагарина између осталог пронађени и трагови и то: трагови налик на крв, капа сиве боје, метална наруквица од ручног сата, ручни сат марке "Сторм", мечи са ознаком "ППУ 9 мм, Лугер" на којима се уочавају трагови црвене боје налик на крв, те да је место проналaska у погледу сваког појединачног трага јасно дефинисано и одређено, а по налажењу другостепеног суда, у циљу касније доказне обраде.

С тим у вези из писменог налаза и мишљења Института за судску медицину од 06.12.2006. године као и допуне истог налаза и мишљења који је дат од стране комисије судских вештака доц.др Оливера Стојковића и проф.др Бранимира Александрића је утврђено да биолошки трагови пронађени на задњој предњој страни достављеног сивог шешира, у локвама крви са лица места, траг крви на делу наруквице сата марке "Сторм", траг крви са сата марке "Сторм", као и трагови крви са метака, потичу од окривљеног Ненада Грујовића. При томе, судски вештак др Оливер Стојковић је истакао да се са поузданошћу већом од 99,99% може тврдити да у популацији Републике Србије као и у светској популацији нема још једне особе која би имала исти такав ДНК профил, идентичан профилу окривљеног Ненада Грујовића, те имајући овако високу вероватношћу практично са научном сигурношћу се може утврдити да биолошки трагови пронађени на лицу места потичу од окривљеног Ненада Грујовића.

У вези са наведеним, из писменог налаза и мишљења комисије судских вештака у саставу проф.др Бранимира Александрића и дипл.инг Милана Куњадића од 10.08.2010. године произлази да с обзиром да су трагови крви обележени бројевима 7, 8, 11, 17 и 22 били у виду падајућих капи, те да су трагови крви пронађени и на наруквици сата као и на самом сату као и на групи неиспљајених метака, а за које све трагове је ДНК вештачењем утврђено да припадају једној истој особи, односно окривљеном Ненаду Грујовићу вештацији закључили да је та особа задобила неку повреду из које је квварила и то је су задобила негде испред места где је пронађен први овакав траг крви на платоу изнад другог степеништа. Капи крви које су пронађене на платоу у близини другог степеништа и означен као траг број 7 апсолутно указују да је повређена особа задобила неку повреду или на самом овом месту где је пронађена крв или на месту непосредно испред тог трага крви што подразумева око метар до метар ипо, те је искључено да је то лице задобило повреду док се налазило на првом степеништу.

У складу са оваквим закључком Комисије судских вештака, те имајући у виду напред наведени писмени налаза и мишљење Института за судску медицину као и допуну истог налаза и мишљења, правилно је првостепени суд утврдио да је управо окривљени Ненад Грујић лице које је на платоу у близини

другог степеништа на месту где је пронађена крв која је обележена као траг број 7 или на месту непосредно испред тог трага крви и то око један до један и по метар критичном приликом задобио повреду из које повреде је и крварио. Из свега наведеног, односно имајући у виду положај нападача, као и налазе и мишљење комисије вештака, произлази да је један пројектил који је критичном приликом упутио [REDACTED] погодио окривљеног Ненада Грујовића на који начин му је нанесо повреду из које је окривљени Ненад Грујовић крварио критичном приликом. Овакав закључак првостепеног суда је у складу и са исказом сведока [REDACTED] у делу у коме је његов исказ прихватио, с обзиром да је потврђен напред наведеним вештачењем, а који сведок је на главном претресу од 25.05.2012. године истакао да је [REDACTED] пуцао у правцу два нападача када су се налазили један поред другог и то на другом бетонском подесту, а на којем је како је већ истакнуто и пронађен траг крви који је обележен као траг број 7 у службеној белешци о крим.техничком прегледу лица места.

Како је на основу предузетих вештачења, која су по оцени другостепеног суда правилно доведена у везу са осталим доказима, а пре свега су у сагласности са исказом непосредног очевида критичног догађаја, а из којег јасно произлази да су анализирани трагови крви, исти они трагови, које је оставио један од учинилаца на лицу мета приликом размене ватре са једним од радника обезбеђења, то се не може прихватити жалбени навод да је реч о подметнутим биолошким тргаговима, који су хипотетички раније прибављени и накнадно подметнути, с обзиром да, као што је напред наведено, из исказа сведока [REDACTED] произлази да нема пропуста у проналажењу и фиксирању трагова, те самим тим нема ни прекида у континуитету доказног ланца, а како се то неосновано у жалби бранлаца окривљеног Ненада Грујовића имплицира.

С тим у вези, жалбени навод бранлаца окривљеног Ненада Грујовића, адвоката Зоре Добрчанин Никодиновић, Милете Чогурића и Александра Поповића којима се указује на несагласност у коришћењу термина капа, шешир или какчket (а који је био предмет ДНК анализе), није од утицаја на законитост предузете радње нити на правилност чињеничног утврђења, већ је реч језичкој одредници која у суштини означава предмет исте намене, а чије постојање супротно жалбеним наводима у самом поступку ничим није оспорено.

Међутим, правилно је првостепени суд, а супротно жалбеним наводима јавног тужиоца, нашао да током поступка није утврђено да се догађај одиграо на начин како је то описано у оптужном акту јавне тужбе, а наиме да је окривљени Ненад Грујовић док је узимао врећу са новцем се обратио [REDACTED] са речима "Убију те, убију те" или да га је у реализацији те претње спречио радник обезбеђења [REDACTED] који је испалио пројектил из службеног пиштола у правцу главе окривљеног Ненада Грујовића и ранио га у подвиличном пределу где је настao и први траг крви.

Пре свега, није утврђено ко је од нападача изговорио речи "Убију те, убију те" нити је током поступка из иједног доказа утврђено коме су те речи биле упућене, при чему је сведок [REDACTED] у свом исказу навео да је имао утисак да наведене речи нису биле упућене њему. Такође, овај сведок је у свом исказу објаснио, а након тога, приликом реконструкције и показао да је

критичном приликом легао на први подест, а све у вези са чињеницом да је до повређивања окривљеног Ненада Грујовића дошло на самом месту где је пронађена кrv или на месту непосредно испод трага крви. С тога је правилно првостепени суд на основу налаза Комисије судских вештака од 04.09.2013. године утвrdio да се не може искључити да су ожилци у левом подвiliчном пределу, на спољашњој страни десне подлактице и на дланеној страни леве подлактице nastали код окривљеног Ненада Грујовића на месту задобијене окрзотине nанесене пројектилом критичном приликом дана 24.03.2006. године.

На основу криминалистичко техничке документације, као и предметног налаза и мишљења произлази да је окривљени Ненад Грујовић критичном приликом поред повреде коју је задобио на другом подесту, а како је то напред наведено задобио и повреду nанесену пројектилом и то испред зграде број 86 у улици Јурија Гагарина, код спортске кладионице, а где је пронађен траг црвене улице "Сторм". У писменом налазу и мишљењу Института за судску медицину О.бр.56/06 од 06.12.2006. године, је између осталог утврђено да је наведеном институту од стране УКП 2 Одељења достављен један ручни сат са уписаним натписом "Сторм" и на спољашњој површини сата видљива замазаност мрко црвене боје налик на кrv, величине зрна грашка као и метална наруквица од сата са угравираним ознаком "Сторм" на копчи сата и ознаком "Тајм ласт стил" са унутрашње стране копче са ознаком "Сторм" и ознаком "Х 02016064", те да се спољне стране наруквице налази већи број трагова налик на кrv и за наведене трагове кrvи и то како на делу наруквице као и за траг кrvи са самог сата утврђено је данесумњиво потичу управо од окривљеног Ненада Грујовића.

С тим у вези, правилно је првостепени суд на основу мишљења вештака проф.др Бранимира Александрића утвrdio да је ожилак на дланеној страни леве подлактице и на месту где је уобичајено да се носи сат настало на месту задобијене окрзотине која је nанесена пројектилом и то управо критичном приликом. Наime, пошто је пројектил окрзнуо кожу и ударио у ивични део обода сата на супротној страни од дугмета за навијање где је и настало оштећење сата, а oko њега су пронађени трагови кrvи који nесумњиво по ДНК анализи припадају окривљеном Ненаду Грујићу, те ударом пројектила у сат који пројектил има велику кинетичку енергију дошло је до откачињања наруквице сата и њеног раздвајања од самог сата, па су тако и на лицу места и наруквица и сат пронађени релативно близу једно другог. Пројектил је окрзнуо кожу у пределу од назад, пут унапред, односно од лактичне ка збичној страни подлактице гледано када је лева рука тако постављена да је длан окренут ка телу а како је због задобијене окрзотине морао да кrvari кrv је прскала по најближој околини, односно по сату, па је у том делу и настало ожилак на унутрашњој страни леве подлактице на дланеној страни од задобијене окрзотине критичном приликом.

Имајући у виду овако детаљно објашњење и образложение судског вештака проф.др Бранимира Александрића правилно је првостепени суд довео у мјесобину везу све материјалне доказе са лица места, када је нашао да је окривљени Ненад Грујовић бежећи са лица места задобио повреду која му је nанета пројектилом који је испалио сведок [redacted] и то у пределу леве подлактице због чега је и дошло до откинућа наруквице сата који је

окривљени Ненад Грујовић имао на руци услед чега му је наведени сат спао са руке, а који сат као и метална наруквица од истог сата су пронађени на лицу места.

Следом изнетог, жалбени наводи одбране окривљеног Ненада Грујовића, којима се оспорава оконост да је он носио тај сат, а имајући у виду све горе наведено су по налажењу другостепеног суда оцењени као неосновани, јер се ничим не може поткрепити жалбена тврђња да је реч о подметнутом доказу нити за то постоје било које индиције, а које би биле правно релевантне. Тим пре, ако се има у виду и налаз и мишљење Института за судску медицину те исказ који је дао судски вештак др Оливер Стојковић који је био децидиран да су сви узорци који су у конкретном случају били предмет вештачења били изузети, сачувани и достављени на начин који омогућавају и обезбеђују успешну анализу и поуздану интерпретацију те је при томе истакао да је његово мишљење да је у брису скинутом са трагова крви пронађених на металној наруквици сата пронађен ДНК профил особе која је носила сат, односно да је реч о примарном ДНК трансферу са носиоца на предмет, а не да је реч о ДНК профилу неке особе која је на неки начин остављала контактни траг на неком другом лицу месту.

Међутим, како из писменог налаза и мишљења комисије судских вештака од 04.09.2013. године произлази да се не може одредити када је која повреда настала нити која је касније ожилјно зарасла те како ни из једног изведеног доказа, а пре свега из исказа испитаних сведока није могуће утврдити тачан положај окривљеног Ненада Грујовића у односу на повреде оружја из којег је сведок [REDACTED] испалио пројектил који га је погодио, то је правilan став првостепеног суда да током поступка није могло бити утврђено у који део тела је окривљени Ненад Грујовић погођен када се налазио на платоу изнад другог степеништа.

И поред наведеног, правilan је став првостепеног суда да је ирелевантно да ли је окривљени Ненад Грујовић критичном приликом погођен у леви подвилнични предео или у предео десне надлактице, јер је несумњиво утврђено да је погођен на платоу изнад другог степеништа где је пронађен траг крви, а што произлази како из службене белешке о крим.техничком прегледу лица места са фотодокументацијом тако и из писменог налаза и мишљења комисије судских вештака од 10.08.2010. године те из писменог налаза и мишљења комисије судских вештака од 04.09.2013. године.

Жалбени навода, бранилаца окривљеног Ненада Грујовића, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, Милета Чогурића и Александра Поповића, којима се истиче да је остало нејасно зашто суд у току доказног поступка није користио вештачење др Љубише Божића од 30.04.2008. године, су по оцени овог суда неосновани. Како је током поступка правилно утврђено да је окривљени Ненад Грујовић критичном приликом задобио повреду из које је крварио, а наведни вештак је дао мишљење да изглед ожилјака који су констатовани код вештака је да су настали као последица прострелних рана, то је окривљеног не указују да су настали као последица прострелних рана, то је правилно првостепени суд, сходно члану 124 ЗКП, нашао да се појавила сумња у истинитост оваквог налаза и мишљења наведеног вештака, те је одредио ново вештачење које је обављено од стране комисије судских вештака др Бранимира Александрића, др Душања дуњића и др Драгана Јечменице.

Осим тога, правилно је првостепени суд, а имајући у виду све доказе, нашао да током кривичног поступка није било могуће утврдити ко је од нападача критичном приликом стао на врх степеништа са ватреним оружјем које је усмерио у правцу [REDACTED] и [REDACTED] односно да ли се радило о окривљеном Ненаду Грујовићу или НН извршиоцу па самим тим није могао да утврдио ни ко је од нападача критичном приликом дотрчао до подножја степеништа, такође држећи ватreno оружје у руци, односно да ли је био у питању окривљени Ненад Грујовић или НН извршилац. Искази испитаних сведока [REDACTED] који су у датој ситуацији могли најбоље да сагледају нападаче су у овом делу били потпуно контрадикторни и међусобно супротстављени, а на основу њихових исказа суд није могао да утврди да ли је окривљени Ненад Грујовић стао на врх или је дотрчао до подножја степеништа.

Такође, из свих изведенih доказа и то пре свега исказа испитаних сведока несумњиво произлази да је критичном приликом један извршилац бежећи пуцао у правцу [REDACTED] док из налаза и мишљења судског вештака балистичара произлази да је на лицу места критичном приликом затечено 16 балистичара при чему је за једну чауру калибра 9 mm са ознаком ППУ 9, утврђено да је испалено из пиштола марке ЦЗ 99, калибра 9 mm број [REDACTED] који пиштоль је дужио [REDACTED] да су 15 чаура калибра 9 mm са ознаком ППУ 9 mm дужио [REDACTED] Лугер које су чауре затечене на коловозу Нехруове улице који није посебно обележен, међусобно идентични и да су испалени из једног оружја калибра 9 mm. С тога из свих разлога из којих није могао да утврди који нападач се налазио на врху степеништа, ко је дотрчао до подножја степеништа овај суд прихватио став првостепеног суда да није могао ни да утврди да ли је окривљени Ненад Грујовић или НН извршилац критичном приликом узвраћао палјбу односно испалио ове пројектиле бежећи са лица места, с обзиром да на основу изведенih исказа испитаних сведока није могао да дође до доказа и то пре свега исказа испитаних сведока није могао да утврди да ли је окривљени Ненад Грујовић, приликом [REDACTED] и [REDACTED] упућене речи "Не мрдај, [REDACTED] и [REDACTED] нити је током поступка доказано да је окривљени Ненад Грујовић, обратио речима "Убићу те, убићу те", већ из исказа сведока [REDACTED] и сведока [REDACTED] произлази да су биле упућене [REDACTED]

Како током поступка није на несумњив начин утврђено ко је испалио пројектил који је погодио оштећеног [REDACTED] и [REDACTED] односно током поступка није доказано да је окривљени Ненад Грујовић испалио метак из пиштола у главу оштећеном [REDACTED] како је то наведено у оптужном акту нити је доказано да је то учинио баш НН извршилац, а несумњиво је утврђено да је критичном приликом дошло до размене ватре између [REDACTED] и [REDACTED] у једног од нападача када је један од пројектила и погодио [REDACTED] у предео главе, а како се пресуда може заснивати само на чињеницама у чију зависност је суд уверен те како када постоји сумња у погледу чињенице од којих зависи постојање обележја кривичног дела мора решити у корист окривљеног то првостепени суд правилно није прихватио правну квалификацију кривичног дела од стране ВЈТ у Београду, односно да су се у радњама окривљеног Ненада

Грујовића стекли сви елементи кривичног дела тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 4 у вези члана 33 КЗ-а.

С обзиром да није доказано да је окривљени Владимир Станић критичном приликом био на лицу места у улици Јурија Гагарина број 94 и предузeo радњe како је то наведено у оптужници ВЈТ у Београду (а у погледу којих околности ће бити више речи у наставку пресуде), али како је неспорно утврђено да је критичном приликом било два извршиоца од којих је један Ненад Грујовић, то је правилно првостепени суд утврдио да је кривично дело које је описано у ставу један изреке пресуде окривљени Ненад Грујовић извршио са НН извршиоцем.

Из овако правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања заснованог на јасној и свеобухватној оцени сваког доказа посебно и свих доказа заједно проистиче логичан и недвосмислен закључак првостепеног суда који у потпуности прихвата и Апелациони суд у Београду, а то је да су се у радњама окривљеног Ненада Грујовића стекли сви субјективни и објективни елементи бића кривичног дела разбојништво из члана 206 став 2 у вези става 1 у вези члана 33 КЗ-а, те је правилно првостепени суд, сходно утврђеном чињеничном стању, извршио прецизирање радње извршења у корист окривљеног.

Даље, правилно је првостепени суд нашао да ниједан испитани сведок, непосредни очевидац критичног догађаја није указао и препознао окривљеног Владимира Станића као лице које је учествовало у критичном догађају. Након извршеног упоређивања израђеног ДНК профиле окривљеног Владимира Станића са ДНК профилима израђених са трагова и предмета пронађених на лицу места који су ближе описани у службеној белешци о крим.техничком прегледу лица места од 24.03.2006. године и 28.03.2006. године, а који су анализирани у основном налазу и мишљењу Института за судску медицину од 06.12.2006. године као и допунском налазу и мишљењу од 12.06.2006. године, утврђено је да је са унутрашње стране обода шешира и то на самом ободу пронађена длака црне боје која је изузета и означена као узорак број 2006340-4, међутим ДНК анализом наведеног узорка није утврђен ДНК профил, те је надаље наведено да је у циљу идентификације лица које је носило овај шешир узет брис са унутрашње стране обода шешира и то из региона који десно надлеже на чело особе која носи овај шешир, али узорак је означен под бројем 2006340-5. Из допунског писменог налаза и мишљења Института за судску медицину од 25.08.2015. године несумњиво је утврђено да након анализе биолошких трагова и то анализе комплетног мушкиог ДНК профиле Владимира Станића и ДНК профиле који је изолован са исечка поставе качкета закључено да се референтни узорак Владимира Станића односно његов ДНК профил не подудара са ДНК профилима утврђених анализом биолошких трагова описаних у основном налазу, односно утврђено је да биолошки материјал не потиче од окривљеног Владимира Станића.

Како нико од непосредних очевидаца овог критичног догађаја није указао нити препознао окривљеног Владимира Станића, те имајући у виду да је вештачењем несумњиво утврђено да се ДНК профил окривљеног Владимира Станића не подудара са ДНК профилима који су добијени са биолошких трагова који су изузети са лица места, то је правилно првостепени суд нашао да током

поступка није доказано да је окривљени Владимир Станић на начин како је то описано у оптужном акту јавне тужбе извршио кривично дело тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 4 у вези члана 33 КЗ-а.

Имајући у виду да и по оцени другостепеног суда током поступка није са извесношћу доказано да је окривљени Владимир Станић дана 24.03.2006. године био на лицу места са окривљеним Ненадом Грујовићем и извршио кривично дело које му се ставља на терет – тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 4 у вези члана 33 КЗ-а, то првостепени суд правилно налази да ни из једног изведеног доказа не произлази да је окривљени Владимир Станић критичном приликом ушао у возило са окривљеним Ненадом Грујовићем, а које се налазило на коловозу улице Нехруове у коловозној траци ка реци Сава у нивоу зграде број 86 у улици Јурија Гагарина. Самим тим нити из једног доказа не произлази да је окривљени Владимир Станић повређеног Ненада Грујовића оставио успут на непознатој локацији, те да се потом вратио у улицу Гандијева број 143, а како је то описано у оптужници ВЈТ у Београду.

Даље, правилно је првостепени суд утврдио да се на основу анализе кретања бројева мобилних телефона, листинга позива, и триангулацијом њихових локација преко базних станица, не може извући закључак о постојању телефонске комуникације између окривљених нити из оваквих доказа може да се закључи да је окривљени Бранислав Андрић, како је то наведено у оптужном акту, чекао телефонски позив окривљеног нити је на основу ових доказа могло да се утврди где су се окривљени налазили критичног дана нити било коју чињеницу која је битна за одлучивање у овој кривичноправној ствари. Надаље, није изведен ниједан доказ из којег произлази да је супруга окривљеног Владимира Станића, Вања Станић, била власник путничког возила "Рено Клио" плave боје, регистарских ознака [REDACTED], а како је то наведено у оптужном акту, а у којем је како је наведено окривљени Бранислав Андрић чекао позив окривљених.

С обзиром да одбрана окривљеног Бранислава Андрића није оповргнута ниједним изведеним доказом, а имајући у виду све на пред наведено, правилно је првостепени суд нашао да током поступка није изведен ниједан доказ на основу којег би се могло утврдити да је окривљени Бранислав Андрић по претходном плану и договору у напред наведеном возилу чекао телефонски позив окривљених Ненала Грујовића и Владимира Станића, те при том сачекао окривљеног Владимира Станића како би га превезао.

С тога, правилно је, по оцени Апелационог суда у Београду, првостепени суд применио начело *in dubio pro reo* у корист окривљених Владимира Станића и Бранислава Андрића. Из свега наведеног, процесије логичан и недвосмислен закључак првостепеног суда који у потпуности прихвата и овај суд, а то је да нема доказа да су окривљени извршили кривично дело тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 4 у вези члана 33 КЗ-а.

Приликом утврђења чињеничног стања, да ли је окривљени Владимир Станић извршио кривично дело изазивање опште опасности из члана 278 став 3 у вези става 1 КЗ-а, правилно је првостепени суд извршио увид у службену белешку о крим.техничком прегледу лица места од 24.03.2006. године са

фотодокументацијом, а из које је утврђено да су овлашћена службена лица извршила преглед и фотографисање због пожара на путничком возилу марке "Ауди" регистарских ознака [REDACTED] које су затечене на Новом Београду у улици Гандијевој у близини броја 143, те су прегледом возила и околине пронађени трагови и предмети на којима нису били пронађени трагови папиларних линија, који би указали на учиниоца кривичног дела, те је ради провере навода одбраће окривљеног Владимира Станића, да га са овим поступком једино везује чињеница да има опекотину коју је задобио раније, испитао и сведоке Борку Аничић, док је извршио увид у записник о испитивању сведока [REDACTED] с обзиром да је исти преминуо дана 26.04.2015. године.

Ради утврђивања околности, под којима је окривљени задобио спорну повреду, правилно је првостепени суд извршио увид у фотодокументацију која је сачињена 06.12.2006. године и то пре свега у фотографију десне потколенице окривљеног, задње десне стране потколенице, изглед унутрашње стране десне бутине, те у извештају специјалисте пластичне и реконструктивне хирургије КЦС од 06.12.2006. Из налаза и мишљења Клинике за пластичну хирургију и опекотине ВМА Одељење за опекотине произлази да би по својим квалитетима наведени ожилјци могли да одговарају ожилјцима сигурно старијим од шест месеци, а крајња старост се не може са сигурношћу утврдити при чему је, с обзиром на протек времена од повреда, беспредметно било вршити преглед окривљеног Владимира Станића. Имајући у виду овако дат писмени налаз и мишљење на који при том странке нису имале примедби, из ког налаза произлази да би ожилјци који су констатовани код окривљеног Владимира Станића могли одговарати термичким повредама, али да се не искључује да су повреде могле настати другим механизмима те да по свим квалитетима одговарају ожилјцима сигурно старијим од шест месеци или да се крајња старост не може са сигурношћу утврдити, то је правилно првостепени суд нашао да током поступка није на несумњив начин доказано да су повреде које су констатоване код окривљеног Владимира Станића настале управо у време извршења предметног кривичног дела 24.03.2006. године а како је то наведено у оптужници ВЈТ.

Како из исказа испитаних сведока [REDACTED], те увида у службену белешку о крим.техничком прегледу лица места од 24.03.2006. године са фотодокументацијом, а који докази су предложени у вези овог кривичног дела не произлази да је окривљени Владимир Станић предузео радње наведене у оптужном акту, те је правилно, по оцени Апелационог суда у Београду, првостепени суд применио начело *in dubio pro reo* у корист окривљеног Владимира Станића, када је нашао да нема доказа да је извршио 1 кривично дело изазивање оштете опасности из члана 278 став 3 у вези става 1 КЗ-а.

Поводом жалбених навода јавног тужиоца, којима се истиче да је ради правилног и потпуниог утврђивања чињеничног стања било нужно да суд одреди трасолошко вештачење, па да тек онда врши евентуалну преквалификацију дела која је другачија од оног из оптужења, Апелациони суд у Београду указује да је одредбом члана 15 став 2 ЗКП-а, прописано да је терет доказивања оптужбе на јавном тужиоцу, те да је дужност јавног тужиоца, имајући у виду а одредбом

члана 395 став 13КП-а, прописано да странке могу до завршетка главног претреса предлагати да се изведу нови докази, те да у складу са резултатима доказног поступка врши евентуалне измене подигнуте оптужнице. Ово се посебно односи на случајеве усклађивања оптужног акта са промењеним чињеничним стањем. Дакле, а полазећи од наведних законских одредаба, оптужба је *thesis probandi*, чију основаност доказује тужилац. Следом изнетог, самоницијативна доказна иницијатива од стране суда, на начин како се то предлаже у жалби је у супротности како са начелима тако и са императивним одредбама Законика о кривичном поступку, јер суд нема ни иницијативу ни кључну улогу нити фундименталне задатке, за такво поступање. Имајући, дакле у виду да тужилаштво није до завршетка главног претреса предлагало извођење наведеног доказа, да првостепени суд није нашао да има места примени члана 443 став2 ЗКП, већ је применио одредбу члана 443 став 4 ЗКП, те да овај суд нашао да нема места примени члана 449 ЗКП жалбени навод да је чињенично стање остало непотпуно утврђено оцењен је неоснованим.

Апелациони суд у Београду је имао у виду и жалбене наводе бранилаца окривљеног Ненада Грујовића, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, Милета Чогурића и Александра Поповића, којима се истиче да је суд пропустио да да јасне разлоге у погледу умишљаја окривљеног Ненада Грујовића, као и жалбене наводе јавног тужиоца да у погледу окривљеног Ненада Грујовића недостаје урачунљивост, али је нашао да су исти без утицаја. Ово с тога, јер је првостепени суд дао на страни 82 ожалбене пресуде јасне и непротивречне разлоге у погледу свих елемената кривице, када је на основу објективног понашања окривљеног, предузетих радњи и свих околности под којима су све утврђено да је окривљени био свестан свог дела и да је хтео његово извршење, да је поступао са директним умишљајем при чему је био свестан да је његово дело забрањено, те како је на основу писменог налаза и мишљења судског вештака др Миодрага Благојевића неуропсихијатра и Ане Најман специјалисте медицине психологије утврђено да је окривљени поступао у стању урачунљивости, која није ничим током поступка доведена у сумњу нити оспоравана, то је и по налажењу другостепеног суда субјективна компонента окривљеног Ненада Грујовића, била усмерена на извршење кривичног дела разбојништва из члана 206 став 2 у вези става 1 у вези члана 33 КЗ-а.

Поводом жалбених навода бранилаца окривљеног Ненада Грујовића, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, Милета Чогурића и Александра Поповића да је суд повредио кривични закон тако што није имао у виду члан 5 КЗ-а, с обзиром да је од тренутка критичног догађаја па до пресуђења Кривични законик неколико пута мењан, Апелациони суд у Београду налази да су исти неосновани. Наиме чланом 5 став 1 КЗ је предвиђено да се на учиниоца кривичног дела примењује закон који је важио у време извршења кривичног дела. Самим тим уколико првостепени суд примени тај закон, није у обавези да то посебно образложе. Како је закон који је важио у време извршења кривичног дела у конкретном предмету у погледу кривичног дела за које је окривљени Ненад Грујовић оглашен кривим, уједно и најближи по учиниоцу, а имајући пре свега у виду висину запрећене казне, то су одредба става 2 наведеног члана и све потоње измене КЗ без утицаја.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, по жалби браниоца окривљеног Ненада Грујовића, адвоката Зоре Добричани Никодиновић, Милета Чогурића и Александра Поповића, а по жалби окривљеног Ненада Грујовића, у смислу одредбе члана 451 став 2 ЗКП-а, јер су у истој изостали разлози у погледу овог жалбеног основа, Апелациони суд у Београду је нашао да је првостепени суд приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном Ненаду Грујовићу правилно ценио све околности из члана 54 КЗ-а које су од утицаја на висину казне, па је тако као олакшавајућих околности на страни окривљеног Ненада Грујовића правилно утврдио његове личне прилике, да се ради о породичном човеку, оцу једног малолетног детета, док је од отежавајућих околности на страни окривљеног ценио да је до сада више пута осуђиван, између осталог и због истоврсног кривичног дела. Имајући у виду све наведене олакшавајуће и отежавајуће околности, правилно је првостепени суд окривљеног Ненада Грујовића осудио на казну затвора у трајању од 10 (десет) године, у коју му је сходно члану 63 КЗ-а урачунао време проведено у притвору почев од 06.07.2007. године до 10.09.2015. године као и време проведено на издржавању мере забране напуштања стана од 15.01.2016. године до 22.03.2016. године, при чему је за своју одлуку у образложењу пресуде дао разлоге које у свему као правилне прихвата и веће овог суда. По оцени Апелационог суда у Београду, казна затвора на коју је окривљени осуђен сразмерна је тежини извршеног кривичног дела и степену кривице окривљеног и иста је нужна, али и довољна за постизање сврхе кажњавања из члана 42 КЗ-а, а у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ-а.

Следом изнетог, жалбени наводи бранилаца окривљеног којима се истиче да је првостепени суд морао да има у виду још олакшавајућих околности, односно да је окривљени Ненад Грујовић у међувремену постао отац двоје малолетне деце, те дужину времена проведеног у притвору, као и протек времена од ранијих осуда, оцењени су као неосновани. Ово из разлога, јер по оцени Апелационог суда у Београду првостепени суд је свим околностима дао одговарајући значај, а околности на које се позивају браниоци од окривљеног Ненада Грујовића у својој жалби, односно то да је отац двоје малолетне деце (а за који навод у предметним жалбама нису достављени било какви докази) су без утицаја на одмеравање кривичне санкције, јер је и по оцени овог суда, казна затвора на коју је окривљени осуђен, а ако се имају у виду све околности под којима је дело извршено, у потпуности сразмерна.

Жалбени наводи којима се истиче да је повређена одредба члана 63 КЗ-а у погледу урачунавања притвора, с обзиром да је остало нејасно колико је окривљени провео у екстрадиционом притвору, оцењени су као неосновани, јер је и по налажењу овог суда правилно првостепени суд приликом утврђивања времена које је окривљени провео у притворском задржавању имао у виду дописе Савезног министарства за међународне управе послове Републике Аустрије од 31.05.2006. године као и допис Министарства правде Републике Србије од 30.01.2007. године, с обзиром да је реч о управним актима како домаћих тако и страних надлежних државних органа, чија истинитост у погледу садржине и форме ничим није била доведена у питање у току кривичног поступка.

Како је и по налажењу овог суда правилно утврђе да је окривљени извршио кривично дело разбојништва из члана 206 став 2 у вези члана 33 КЗ, којом приликом је прибављена противправна имовинска корист у висини од 4.003.000,00 динара, а имајући у виду члан 91 став 1 КЗ, којим је прописано да нико не може задржати имовинску корист прибављену кривичним делом, то је правилно првостепени суд, а супротно жалбеним наводима браниоца окривљеног Ненада Грујовића, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, Милета Чогурића и Александра Поповића, сходно члану 92 КЗ обавезао окривљеног да врати наведени износ противправне имовинске користи. Ово окривљеног да врати наведени износ противправне имовинске користи. Ово посебно ако се има у виду да је окривљени Ненад Грујовић, осуђен да је дело извршио са НН учиниоцем, односно извршиоцем, чији идентитет је остао непознат, те је правилао став првостепеног суда да окривљеног обавеже да врати у целости наведени износ противправне имовинске користи.

Како је одредбом члана 264 став 1 ЗКП, прописано да када суд окривљеног огласи кривим, ће у пресуди изрећи да је дужан да накнади трошкове кривичног поступка, то је правилно првостепени суд, а супротно жалбеним наводима бранилаца окривљеног Ненада Грујовића, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, Милета Чогурића и Александра Поповића, окривљеног Ненада Грујовића обавезао да плати трошкове кривичног поступка, којом приликом је сходно одредби члана 262 ЗКП одредио да ће се о висини трошкова одлучити накнадно.

Апелациони суд у Београду је имао у виду и остale жалбene наводе бранилаца окривљеног Ненада Грујовића, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, Милета Чогурића и Александра Поповића, али је нашао да нису од утицаја на другачију одлуку суда.

Имајући у виду наведено, на основу одредбе члана 457 у вези члана 604 ЗКП, Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци пресуде.

**Записничар-самостални саветник
Богдан Јанковић, с.р.**

**Председник већа-судија
Верољуб Цветковић, с.р.**

